

34/6

Any LXIV - Patallada 3360 Preu: 15 cèntims Barcelona, 15 de desembre del 1933

DIVAGACIONS

“COMUNISMO LIBERTARIO”

Això del «comunismo libertari» és una cosa més senzilla que la gerit no es pensa. Nosaltres confessem que abans no ho sabíem, ja que no sabíem com lligar el comunisme estatal amb l'anarquia. Pel que es veu, el «comunismo libertario» és una mena de comunisme municipal, amb giragonses i raques.

merç queda abolit. Així, sense més embuts. I també hi queda la moneda, segons diu el manifest que ha estat s-campat aquests dies. Ara, el

que no entenem és per què, després de suprimida la moneda, volen incautar-se dels Bancs. Es veu que no estem encara iniciats del tot.

El «comunismo libertario» només pot practicar-se en castellà. En català no hem vist redactada cap nota, cap avis, cap rètol d'aquells que empestifaven les parets, cap «bibax». A més, si sentiü parlar en «comunista libertario» veureu que té un «aix murcià que encanta. Catalunya, que s'ha assimilat tantes coses, no ha pogut ar-

ribar a tenir un «comunismo libertario» propi. No som res.

Cada pistola «Star» val uns deu duros.

Cada «Parabellum» val cent vint-i-cinc pessetes, més aviat més que menys.

Cada bomba carregada amb dinamita ve a costar uns vuit duros.

Cada bombona de fòsfor líquid val uns vint duros.

I tothom sap que les municions no són barates.

Els procediments emprats per tal d'implantar un «comunismo libertario» són molt senzills. Costa molt més enginyar una República. Cal, només, cremar uns quants camions, saquejar unes molestes botigues, tombar uns pals de telègraf, fer descarrillar trens de viatgers, fer esclotar unes dotzenes de bombes, ferir uns veïns indefensos, disparar contra un metge inofensiu, calar foc a un magatzem de fusta i matar uns quants agents de l'autoritat. Ja veieu si és senzill...

—Bé, direu vosaltres. Es que després d'això no ha quedat implantat el «comunismo libertario».

Aclarim-ho. Si no ho ha estat no és pas per culpa de la «comisión organizadora». La culpa és del poble, que no ha sabut comprendre els beneficis del sistema. Som un país endarrerit, ve't-ho aquí. Esperem que d'ací sis mesos, amb una empenya més i uns quants camions reduïts a cendres, el «comunismo libertario» serà un fet.

I aleshores viurem felïços!!

— Què és la dictadura, vau tancar la botiga, oi?
— Naturalment. Com que no rebíem cap encàrrec!

PAGANT ELS ALTRES

Aquell llibre del Sr. Vallès

Coplem del Diari de Sessions del Parlament de Catalunya el següent fragment d'una intervenció del senyor Dencàs, conseller de Sanitat i Assistència Social, en resposta a una interpellació del diputat de la Lliga senyor Vallès i Pujals sobre el difícil estat econòmic de la Casa de Caritat...

«En l'any 1923, a la impremta de la Casa de Caritat, s'edità un llibre del senyor Vallès i Pujals intitulat «De la vida i del Govern d'Espanya»; que se'n va fer un tiratge de tres mil exemplars i que el seu import era de 2.020 pessetes. S'en vengueren, en les diferents

llibretries de Barcelona, per quantitat de 520 pessetes i quedava un ròssec de 1.495 pessetes. Que vingué la Dictadura i el que es féu càrrec d'aquella Casa anava esbrinant tota la sèrie de coses que hi havia, enviaren a cobrar aquella factura al senyor Vallès i Pujals. Li enviaren; ja sé que era amb l'ànim de molestar-lo, absolutament; en trec aquesta conseqüència...

El llibre que s'editava del senyor Vallès i Pujals importava 2.020 pessetes i que per a poder rescabalar-se del seu preu, comptant amb la recaptació feta per la venda del llibre, que era de 525 pessetes, quedava un ròssec de 1.495 pessetes, ròssec que l'ha eixugat la Casa de Caritat, perquè l'ha eixugat cap persona particular.»

El senyor Vallès va fer un paper... com els que acostuma a fer. I la Cambra reia!

Les Dretes i la F. A. I.

Han triat les dretes del país. Des de Gil Robles fins a Royo Villanova i de Martínez de Velasco fins a Albiñana, una bigarrada d'interventors de monàrquics, cavernícoles, reaccionaris, feixistes i feixistes, amb l'acta de diputat, s'han assegut als escons del Parlament.

Procedents dels més avariats graus de tota l'escala social, tots aquests 210 diputats pertanyents als partits d'extrema dreta que encara no han reconegut la República esperen cobdiciosament en què els drets en forta majoria, s'apoderin del poder per a ensorrar la República.

Mentre les esquerres que tenen el precedent d'una història brillantment revolucionària, que portaren el país d'abril i que en unes glòrieses Corts Constituints han fet una admirable

— Però, en pots viure, de fer aquesta feina? — Veuràs! Em paguen nonés que per anar tirant.

obra de legislació social i política, un estat, sinó batudes,

ben moltes i arreconades a l'oposició i a les minories, perquè el poble i les multituds, amb el desinterès de merced, han negat dels seus principis de justícia i de llibertat.

Poden estar contents els membres de la F.A.I. i els dirigents de la CNT, la seva formidable campanya d'abstenció electoral ha donat els seus resultats. Davant de la campanya de mitjans, de manifestacions de premsa, el poble no ha votat, i han perdut les esquerres, però han votat els rics i han guanyat les dretes.

Les multituds, que són innocents; els obrers, que no tenen consciència del seu Jo i que, infantilment, s'arboren d'entusiasme davant dels discursos i sermons dels agitadors a qui, no saben l'estat que pot tenir la seva actitud d'abstenció electoral.

No saben, els obrers que tant malden de l'explotació del capital, que amb el predominí de les dretes al Parlament, serà encara més explotats, que els diputats dretistes són els representants genuïns del capitalisme i de les grans companyies, amb un sol cop de ploma, poden derogar tota la legislació social de la República.

Clamant contra la dictadura (?) socialista dels governs i dels diputats d'esquerra, com no clamaran contra la veritable dictadura dels governs de dreta que, fidels al seu esperit reaccionari, poden implantar el feixisme?

I que, quan les dretes, «envalentonades», s'apoderin del poder, quan les hordes de la reacció envaeixin el país, van retorni la monarquia, quan de dretes hagi una veritable dictadura que, amb gran desferro, doblegui l'esquena del poble i s'edifiqui l'imperi del saure es desterrí tot vestigi de llibertat, aleshores els obrers podran nar a cridar i a protestar perquè els diputats reaccionaris de les Corts del Parlament acusin el govern.

Podran anar a cercar els dirigents de la F.A.I. i els de la CNT, aquests agitadors d'ofici, pistolers i conspiradors d'opereta, que diuen que «canviaran la República, esta República burgesa que ahoga als treballadors», perquè portin cap d'una vegada la revolució.

Pobre poble, infantil i inconscient, no veu mai més enllà del nas, la qual cosa fa que els arrabassats i els explotadors dels seus sentiments el facin servir de cap de turc per a encadenar-lo encara més.

Quan serà que els nostres obrers s'adonaran que, moltes vegades darrera de la farandola dels discursos dels seus ídols, venuts a l'or de la burgesia, s'amaga el punyal que els ha de ferir de traïdor l'argolla que els ha encadenat encara més?

LA CUINA A GAS INDISPENSABLE A TOTA CASA MODERNA

EXPOSICIO I VENDA:
APLICACIONES AL GAS
Avinguda Portal de l'Angel, 20

Atenció!! Ciudadans: CASA BASTIDA

a la **CASA BASTIDA**
PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria

es on podreu vestir amb pocs diners i ben elegants: El sistema de vendre amb poc guany ens augmenta tan considerablement la venda que ens veiem obligats a fer engrandiments continuament. Amb els nostres seguits viatges a París i Londres estem al corrent de la moda a tot hora.

GRAN LIQUIDACIO PERMANENT DE TOTES LES EXISTENCIES DE LA TEMPORADA PASSADA

SECCIO DE SASTRERIA

100.000 Pantalons des de	5 pessetes
100.000 Vestits fets de llana des de	25 »
100.000 Gavanys fets de llana des de	25 »
100.000 Impermeables des de	10 »

En la Secció de Mida tenim un gran assortit de gèneres estil anglès tant per vestits com gavanys a 60, 75 i 95 ptes. els mes superiors.

SECCIO DE CAMISERIA

100.000 Calçotets des de	1'95 pessetes
100.000 Camises blanques des de	3'95 »
100.000 Camises gran moda	4'95 »
100.000 Pijames des de	4'95 »

En la secció de mida tenim grans existències de cèfirs, franelles i sedes a preus **MES ECONOMICS QUE NINGU**. En casos d'urgència tenim una secció de confecció Ultra Ràpida que lliurem els encàrrecs a les quatre hores. Considerant l'estalvi a cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i altres presents a proporció amb l'import de la compra.

NOTA: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa, poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells, rebre figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mesures amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

Visiten els nostres aparadors

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

Catalunya està vivint uns moments difícils que requereixen de tots els catalans dignes d'aquest nom la màxima serenitat i l'ànim disposat a totes les lluites i a tots els sacrificis.

La preponderància que les dretes de tota mena de matissos han adquirit, en mala hora, al nou Parlament de la República, constitueixen un motiu fonamental d'inquietud per a tots els bons republicans que temen per la integritat del règim i per l'esdevenidor de les seves lleis democràtiques. Les velles forces monàrquiques, hipòcritament, han atès posicions que dos anys endarrera a tothom haurien semblat impossibles d'aconseguir. I aquesta preponderància dretista aquest pròdomini de la reacció en la vida política espanyola, motiven les inquietuds que sent Catalunya, que veu en mans dels seus enemics seculars el seu esdevenidor autonòmic. Caldrien totes les energies, tots els esforços i la màxima voluntat de vèncer, per part dels bons catalans, per tal de contrarestar l'acció adversa de les dretes anticatalanes.

I, com si aquesta inquietud fos poca, com si Catalunya no tingués prou motiu de preocupació, aquests dies han pertorbat la seva vida normal, al uns fets repugnants, un mal anomenat moviment revolucionari, un esclat de criminalitat poca-solta, que ha portat el dol a moltes llars, que ha causat danys innecessaris, que ha tacat de sang els nostres carrers i les nostres places.

Finalment, d'aquest moviment criminal? Cap. Es a dir, sí, una de ben clara i definida: semblar l'alarma, la por i la incògnita entre el poble. Pertorbar per pertorbar, ha estat el motiu d'aquest moviment. La denominació de "comunista-libertari" és una disfressa que no enganya a ningú, com no sigui la infelicitat juvenil que, enganyada per prediques absurdes, per propagandes idiotes, perd en la vida o la llibertat per trobar-se fer el joc a instigadors sense consciència, que exploten la sang obrera, tot sacrificant-la a interessos inconfessables...

Què en treuríem d'enumerar les atrocitats comeses aquests dies pels mal anomenats revolucionaris? Per tal de transformar —segons ells diuen— la vella societat burgesa, han assassinat fredament pacífics ciutadans, han destruït establiments modestes, han fet descarrillar trens que han causat víctimes innocents, han cremat autos i camions, han comès tota mena d'atropellaments, reveladors de la manca d'una gamma de mals instints. I uns centenars d'infelicitats enganyats, per obeir els capricis d'uns vils explotadors, han tingut pertorbada la nostra ciutat, han creat una situació perillosa i han causat, a més de danys materials considerables, greus danys morals, ja que han preparat l'ànim del ciutadà esporuguit per a rebre amb satisfacció qualsevol solució vergonyosa.

La mà amagada que mou els fils dels tràgics titelles no s'achibent. És belluga a l'ombra. És una mà omnipotent, pròdiga i generosa. Sap fer córrer el diner d'ignorada procedència. I els organitzadors de revoltes, obligats a justificar uns ingressos, compleixen llur comesa sacrificant la tranquil·litat d'un poble i la sang dels germans innocents.

Catalunya viu, com hem dit, uns moments difícils. Els seus enemics no descansen i emprant les armes més reprovables, procuren enfonsar les seves migrades llibertats. Cal una gran serenitat per a la lluita, però també una gran energia. No s'ha de transigrir en aquests moments difícils. Cal vigilar les intencions dels enemics i barrar el pas a les seves maniobres.

I si un dia, per desafortunat, a Espanya el règim passava per la vergonya de caure en un feictisme o en una dictadura, pal·lissament, sense dubtes ni vacil·lacions, que Catalunya no consent ésser esclava...

Seria un suïcidi creuar-se de braços.

El diputat que fa riure i el seu "partenaire"

El Parlament de Catalunya seria una cosa excessivament seriosa si no hi hagués el senyor Carreres i Artau. Aquest filosòfic diputat de la Lliga Catalana té al seu càrrec les entrades còmiques, els intermedis divertits i, posats a fer justícia, cal reconèixer que l'home s'apunta un èxit en cada actuació.

La seva veu, val a dir-ho tot, l'acompanya. És un espinguet tan inesperat que el que no es clava a riure en sentir-lo és que li'n passa alguna de molt crespà. També l'acompanya el seu físic. No hi ha qui, en veure'l declamar, pugui contenir la rialla. Aquell gesticulament, aquell anar amunt i avall, aquella manera tan seva de prendre els papers, aquella indignació que li vessa per caudals d'expressió són títols

que un film de Buster Keaton. El senyor Carreres Artau és el pecombre dels seus companys de minoria, els quals mentre parla, sempre estan amb l'ai al cor.

—Els metges i els catedràtics —va dir, pels passadissos, en Ventosa— em fan més por que una pedregada!

El senyor Carreres Artau no es troba sol a la Cambra. Es comprèn. Heu vist cap entrada còmica feta per un home sol? L'acompanya el senyor Valls i Taberner, l'altre doctor de la Lliga. I així, amb l'ajut seriós d'aquest, les excentricitats del diputat filosòf tenen molta més gràcia. Estem segurs que si al Parlament fossin anunciades abans les intervencions del senyor Carreres Artau, s'acabaria el «paper» a la tribuna pública.

Sense cap intenció...

El plany del marit d'una cavernícola:

—Aquella que passa per allí és la meua muller. Pertany a tantes associacions i comitès que amb prou feines la veig una hora cada dia.

—Ja ets de planyer.

—Bah! No ho creguis. Una hora passa tot seguit!

Coneixem un soci de la Lliga que és, ensems, molt catòlic i corredor d'anuncis.

El bon senyor, quan algun comerciant li diu que no vol anunciar perquè són prou coneguts els seus articles, li argumenta així:

—Això no és cap raó. Déu és també molt conegut i, no obstant, els capellans cada dia li fan la propaganda...

Hom conta que un cert noble, molt tanoca, que va ésser «personajillo» quan la corona, va portar el seu fill a una acadèmia.

—El nen pot venir quan vulgui, li digué el director. Però caldrà que es compri una enciclopèdia.

—Una què?

—Una enciclopèdia.

—No cal. Vivim a dos passos. Ja vindrà a peu...

L'obsessió del cavernícola...

—Escolta, papà: Què és la llei de la gravitació?

—Mira, fill meu; no ho sé. Perquè aquests de l'Esquerra, al Parlament, estan fent unes lleis tan estranyes!

El capellà. — Escolta, fill meu. Has sentit mai parlar de Déu?

El nen. — Sí, mossèn Roc. Cada cop que el papà es talla afaitant-se.

Un altre. El capellà. — No beguis, fill meu. Això, mata.

El borratxo. — Ha mort més gent l'aigua que el vi.

El capellà. — No diguis barbarats.

El borratxo. — Doncs... i el diluvi?

En un banquet, un cambrer va vessar damunt de mossèn Gumà el contingut d'una plata.

El sacerdot, fora de si, va començar:

—Me ca...

Però recordant-se que no li esqueia dir segons què, va adreçar-se al veí del costat i va dir-li:

—Vostè, que és laic, vol fer-me el favor d'acabar la frase?

Heus ací el que signifiquen, segons el senyor Pich i Pon, algunes paraules:

«Cariàtides». — Una malaltia de les dents.

«Ludibris». — Pasta per a netejar metalls.

«Apotegma». — Un mal gra.

«Rododendre». — General grec.

«Luctuós». — Greixós...

A Martorell es discutia la capacitat de la dona per a intervenir en política.

—Una dona, deia un senyor, no pot entendre els veritables problemes complicats de la vida. I respongué en Francesc Pujoles:

—No ho cregui. Ha llegit, alguna vegada, la descripció d'un patró de vestit?

Un dia conta que Vidal i etc., en un miting, va dir la següent frase:

—El meu talent constitueix tota una fortuna.

No hi tenim res a dir. L'ésser pobre no és delicta.

—Senyore que no estaré bo per poder anar a votar. —... però al vot la Lliga i t'hi portaran en camilla i fins et faran retratar perquè surtis als diaris...

JA TORNEN!

JOVES I VELLES

Aquelles "fuerzas vivas"

Volsaltres deueu haver sentit parlar, molt sovint, d'això que en diuen «las fuerzas vivas».

Un humorista les va definir, un c.p. com «la cosa més morta que posseïx un país». I tenia raó.

Les «fuerzas vivas» són la tradició secular, tancada a cap orientació moderna. És el conservadurisme en conserva. És l'absència de l'anar tirant, la de-

fensa aferrissada de les còmodes posicions de la gent de «quartos».

Ja ho saben prou, quines són aquestes forces vives. El Foment del Treball Nacional, defensor de l'aranzel protector, dels «dividendos» respectables, que l'amo sigui l'amo en tot i per tot, el promotor i explotador de l'obrer, i enemic de tota reforma social... És la Cambra de Comerç, la de la Indústria, tot aquest conjunt d'entitats protectores del comerç a la vella usança, de les traves duaneres, de les dotze hores de treball. És l'odiós Cambra de la Propietat, organisme del tot inútil, perillós per a la República. És la Unió Patronal, la història de la qual ofereix tantes taques de sang... Aquestes entitats, i d'altres similars, són les famoses «fuerzas vivas» que surten automàticament quan l'anar fent els perills. Són les «fuerzas vivas» que dedicaren homenajes a Martínez Anido i a Milans del Bosch, per l'èxit «del restabliment de la pau», aquella pacificació repugnant que encara avui és recordada amb horror i amb vergonya.

Són les que es posaren al costat de Primo de Rivera i l'ovacionaren sense mica de pudor i defensaren la seva obra dictatorial. Són els que organitzen actes a honor de Foronda i del baró de Viver. Són, en fi, aquelles que el dia abans de plegar l'Ajuntament d'aquest grotesc baró, anaren a Casa la Clu-

Les austeres comares de la Lliga

El feminisme lliguer està dividit en dos grups: el de les sòcies joves i el de les sòcies... diem-ne no joves. L'ésser galants no costa res. El grup de les joves, comandat per la senyora Pidelaserra, aspirava a ocupar llocs en totes les candidatures.

Ens ho hem guanyat, deien. Havem anat de casa en casa fent propaganda. Havem rebut «sofocos» a dotzenes. Ens hem sentit dir coses lletges. Es just, doncs, que ara es pensi en nosaltres.

—Es que jo no crec en la conveniència de posar-hi faldilles, a les candidatures, deia l'Abadal, tot donant-se «corda» al bigoti.

—Es que es creu que no servim per «diputades»? exclama una damisella d'aquelles que a casa parlen castellà.

Uns quants dels presents riuen. Pel que es veu, ha resultat un joc de paraules escabrosos. El jove Soler Janer, que ho ha entès, es torna vermell.

Hi ha el grup de les experimentades. Són poques, però riques. Són les austeres comares. El senyor Cambó s'ha decantat a favor elles per raons sentimentals.

—La veu de l'experiència ha d'ésser escoltada —va dir—. El seny val més que l'atabalament dels pocs anys. La senyora Bonnemaison, a l'Ajuntament, pot fer molt bona tasca. La posarem a Beneficència...

—Com la López de Sagredo, en la dictadura —afegí en Nadal. En Cambó li adreça una mala mirada...

Ha guanyat el grup de les... menys joves. En Vendrell no n'està pas satisfet...

Què hi farem? No sempre es pot obtenir tot el que es demana!

tat per tal de lliurar-li un obsequi...

Aquestes són les «fuerzas vivas» que ara volen redreçar el cap. Caminen, resoludes, confiantes de la seva força —la força del diner i de la influència— cap a la República, però girant la cara envers el passat.

Poble, alerta. Les «fuerzas vivas», instrument de la Lliga, del capitalisme, de la reacció, són el teu enemic. Vigila!

Una actuació gairebé ignorada

La tasca formidable realitzada pel Conseller de Treball Sr. Barrera

Una de les Conselleries de la Generalitat de Catalunya que ve realitzant tasca més positiva, ensems que intensa, és la del Treball, que en l'actualitat ocupa amb encert digne de tots els elogis el senyor Martí Barrera. Un afany lloable que el seu nom i la seva obra quedin modestament amagats, fa que el poble no s'assabenti, moltes vegades, de la tasca formidable que en l'arranjament de conflictes socials està fent, des que ocupa el poc envejable càrrec, el senyor Barrera, inspirat sempre en un esperit de justícia absoluta i en una equanimitat tan perfecta que pot dir-se, sense mica d'exageració, que mai cap de les parts en litigi no ha tingut, després de la intervenció del Conseller de Treball, la més lleu queixa respecte a aquest caire de la seva actuació.

A la Conselleria de Treball hom no facilita notes explicatives de l'extensa tasca que cada dia es realitza. I aquesta tasca, agombolada sempre, intensa, alxafadora, no minva les energies prodigioses del senyor Barrera, el qual, en el seu respàtx, rep a tothom, sigui qui sigui; escolta queixes i reclamacions; atén precís i intervé en tots els conflictes per a la solució dels quals és requerida la seva valerosa intervenció.

Per atzar, i sense que el senyor Barrera en tingui esment, ha arribat a les nostres mans una relació litigis socials, dels conflictes entre patrons i obrers, solucionats plenament, i a satisfacció d'ambdues parts, pel Conseller de Treball. En la relació no hi són tots els casos en què la seva intervenció ha portat la concòrdia. Hi manquen les mil incidències senzilles que cada dia arriben a la Conselleria. No hi ha els nombrosos conflictes lleus, les petites vagues, que a cada moment requereixen la seva atenció. Hi ha, només, aquells conflictes que amenaçaven arribar a extrem greus, i que, per la seva importància havien portat la preocupació i la inquietud a les poblacions on s'havien iniciat.

Recordem-ne alguns casos dels esmentats en la relació referida:

El cas del Sr. Puig d'Asprer

El senyor Puig d'Asprer és un veritable republicà. Recentment, mantenint la conseqüència ideològica de tota la seva vida de lluita republicana, no va voler que el presentessin, en les darreres eleccions, per la circumscripció de Girona, inclòs en una candidatura dretista, enfront de la d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'única que podien defensar els republicans autèntics.

Amb aquest motiu, el diari republicà de Girona «L'Autonomista» adreça al vell lluitador paraules d'elogi. I diu que no dubta que l'ànim ferocament esquerrà del senyor Puig d'Asprer vibra en aquests moments a l'unison de l'ànima dels radicals empordanesos, i que no acompanya pas els titulats republicans radicals de molts altres llocs, que no tenen gens ni mica d'escrúpols a pactar indecorosament amb la més repugnant reacció.

Vaga del Ram de la Construcció, a Cervera. Totalment solucionada.

Vaga general de Vilafranca, que oferia difícils característiques i fou arranjada satisfactoriament.

Vaga de la Construcció, a Pineda. Hi trobà una solució harmònica.

Vaga de la Construcció, a Manresa. També satisfactoriament solucionada.

Conflicte dels terrissaires de Breda. Es solucionada harmònicament.

Important vaga general a Sùria i conflicte de les mines de potassa d'aquella població. També satisfactoriament arranجات.

Vaga del ram de l'Aigua i general, a Mataró. Pròdiga en incidències, va ésser solucionada.

Vaga suro-tapera de Palafrugell i vaga general. També difícil i així mateix arranجات.

Vaga dels transportadors de Girona. Solucionada.

Vaga de la Metallúrgia, a Girona. També arranجات, després de laborioses gestions.

Vaga dels magatzemistes de Girona. Totalment arranجات.

Vaga i conflicte del f. c. de Flaçà a Palamós. Solucionada i arranجات, de moment, la situació econòmica de l'empresa per recent concessió del Ministeri d'Obres Públiques.

Vaga de la casa Coma i Cros, de Salt. Arranجات.

Vaga de la casa Crouer, de Girona. Solucionada després d'intenses gestions.

Vaga dels carregadors i descarregadors del f. c. del Nord, a Lleida. Satisfactoriament arranجات.

Vaga dels obrers del camp, a Almacelles. Solucionada.

Vaga dels camperols, a Borges Blanques. Arranجات.

Vaga dels capçaires de Mataró. Solucionada.

Vaga d'empapedadors, a Barcelona. S'hi trobà una solució harmònica.

Vaga parcial de la Colònia Sedó, a Esparraguera. Solucionada; s'evità el tancament de la fàbrica.

Vaga dels pagesos d'Alfara. Solucionada.

Vaga del Port de Tarragona. Difícil, i satisfactoriament arranجات.

Conflicte dels sastres de Barcelona. Intervenció per compliment de bases.

Vaga del Front Unic Mercantil. La seva extraordinària gravetat tothom la recorda. Degut a les intenses i encertades gestions del Conseller de Treball, va solucionar-se amb rapidesa.

No omentarem —ja que la relació es fa molt llarga— els centenars de conflictes evitats, de vagues no esclatades, gràcies al tacte i a l'equitat del senyor Barrera.

—Ens és grat, encara que sigui violentant la modèstia exagerada del Conseller de Treball, fer pública aquesta tasca, realitzada quietament, sense cap afany de proclamar els èxits obtinguts, com a compliment d'una missió imposada. El senyor Martí Barrera, en l'exercici de la Conselleria de Treball, no vol ésser altra cosa que un factor de pau, que un vector d'harmonia. El seu patriotisme, el seu amor a la justícia, el seu esperit equànim no cerquen altra recompensa que la bondat de la pròpia obra realitzada.

I aquesta, important, cal que Catalunya la conegui.

A. R. D.

—Ja ho veieu. M'han mort el marit. Què faré jo ara, amb aquestes oriatures!
—I a casa, que durant tres setmanes no hi ha entrat cap jornal!
—El meu home s'ha quedat sense feina. No l'han admès, després de la vaga...
—Bé... De què us queixeu? Tot sigui pel triomf del comunisme llibertari!

SERIOSAMENT

El Sr. Valls i Taberner, alcalde de la Lliga!

Conèixiem el senyor Valls i Taberner com un home erudit. Un home erudit, volgut lector, és quelcom terrible. És un devessall de cultura, que brolla amb les lletres un xic l'eixeta. És una llaua cent per cent, per mica que l'escoltis. És l'home que té el deure d'ésser seriós i que es pren seriósment aquest deure.

Sabiem que el senyor Valls i Taberner era entès en arxius i paperots vells, i pergamins i lligalls. Sabiem que en el ram de les excavacions era un trumfo i que donant conferències la gent hi clapava. Però no li coneixíem cap més gràcia...

El senyor Valls i Taberner va anar al Parlament de Catalunya. Com ho xafarà?, es deia la gent. I jo ho hauran vist, com ho xafa. Ha parlat un parell de vegades, i li passat desapercbut. La seva oratòria és vulgar, és de president de casino...

En canvi, s'ha distingit per les seves interrupcions, mancades

totalment d'esperit, de suc i de substància. Les seves interrupcions han estat tan sadollades de cavernicisme que han produït un efecte totalment contrari al que es proposava. Com a Pérez Madrigal de la Lliga no ha tingut èxit, puix que si bé discursant ha palesat ésser fred, insípid, molt il·lustrat i poc engrescador, interrompent ha demostrat ésser clerical, fanàtic, rancunios i fins groller.

El senyor Valls i Taberner, que fins ara ha revelat una absència absoluta de qualitat política, serà alcalde de Barcelona —no riguin, no; que va de serio— i, per dissort, guanya la Lliga. L'ha designat el propi senyor Cambó, tot fent un feiu al senyor Duran i Ventosa. Ha quedat alesat, una vegada més, que «Don Francisco» té l'obsessió dels erudits. Què voleu fer-hi!

El senyor Valls i Taberner, alcalde! Només ens faltaria això!

Amb això que arribaríem enyorar el comte de Güell, està dit tot!

¿D'on han sortit, els «quartos»?

—No, si jo, això del comunisme no ho trobo a un li puguin prendre la fortuneta que té...

FE XISME-REACCIO...

LA DARRERA FOLLIA

Novament, en nom de la follia d'uns pretesos ideals de redempció, han caigut més víctimes. Altra vegada una d'aquestes «revolucions» estúpides, pagades a sou, ha esclatat per a sembrar un estat d'erotisme i misèria.

Fou en aquelles hores fredes i negres del dissabte i del diumenge que la canalla, a sou de la revolució, truncava per sempre més unes vides, agreujava una situació crítica, sumia en el pànic, imposava com a mitjà més lícit de repressió el vandalisme imbecil de l'assassinat, el predomini de la pistola, la força immutable de la dinamita.

I quan la situació ja ha estat aclarida, quan els dirigents ja han acomplert el compromís que havien contractat, llavors, com a trágic balanç de la follia d'uns exaltats i de l'ànima vil d'uns dirigents a sou, que han renegat de tot el que té de noble i lleial la humanitat, resta una sang estèrilment ressada, completament aliena a aquests suposats ideals que serveixen com a justificació de qui sap quines accions completament renyides amb la moralitat més estricta. I quan s'ha acabat la «faista» indecent, en les llambordes d'uns carrers han restat com a record de la tragèdia unes taques de sang, i unes llars sumides en la desolació i en la misèria.

Heus ací la «revolució», que podríem qualificar d'estúpida si no apareguessin davant dels nostres ulls els crims d'uns assassinats de la F.A.I. De la F.A.I., senyor! De la F.A.I., representant de l'anarquisme que, de tan sublim, arriba a la utopia. De la F.A.I., que en comptes d'anar a la viabilitat d'aquests postulats, malda per retrocedir a uns temps definitivament passats. I, en lloc d'això, heus ací com corren els diners monàrquics dels elements de «Renovación Española», «Peña Blanca» i tota aquesta vergonya d'organitzacions patrocinades per quatre efeminats. Heus ací com es desprèn el diner de l'aristocràcia, que clama contra l'actual estat de coses. I mentre es gasten uns milions en pagar aquests cabdills miserables i en fabricar bombes i en adquirir pistoles, hi ha unes famílies sense feina que, altrament, no saben a quin recó anar a raurer per no morir de fam.

I la F.A.I. ha fet la «revolució». Aquesta utopia que aviat esdevindrà de moda i en faran una cada setmana amb la mateixa naturalitat amb què l'aristocràcia remulla quatre pastes en aquesta beguda tan insípida que és el te i la F.A.I., representant de la màxima violència, que és l'anarquisme, ha assassinat uns obrers i uns fills del poble i en unes llars s'hi ha dibuixat, amb tota la terrible realitat dels fets, l'espasme negre de la misèria, mentre que uns dirigents tenien ja més pressetes per a poder anar menant, durant una altra temporada, una vida de crípules vulgars.

S'ha aixecat, però, un formidable estat d'opinió contra aquells que han envilit una organització ahir puixant en una

declarar-se, per conveniència, republicà, ha tornat a ficar la cullela a la cassola?

El senyor Alba ha estat nomenat president de les Corts de la República, en substitució del senyor Besteiro...

Somniem o estem despertats?

minsa ombra del que fou, que han renegat de la memòria del gran apòstol de l'obrerisme que fou Salvador Seguí i, pel contrari, han erigit com a cabdaller un vulgar assaltador de Bancs; que amb llur actuació suïcida no possibiliten la més infima reivindicació i com a contrast evident imposen com a element que resol totes les situacions i tots els conflictes, l'assassinat, i que, finalment, han arrelonat el mot «civilització» per a usar el de «canibalisme».

La F.A.I. Concomitancies. Bombes. Crims. Assassinats. Història negra i tèrbola que no pot justificar-se de cap de les maneres. Però el poble ja està fatigat de tot això, i l'hora de llançar el «prou» enèrgic i irrefutable es arribada. Podem anar fent la «revolució». Quin, però, que un dia no s'atxequin les multituds i factin amb ells i els seus aliats el que malauradament no va realitzar-se el 14 d'abril del 1931. Ara serà distint, completament diferent. I al qui vulgui fer el joc a les dretes, amagant sota la bandera de l'anarquisme la «roja-gualda», i sota aquesta puerilitat màxima del «comunismo libertario» una corona i una dictadura, que es previngui. Que pensi que quan un poble diu que prou, per a aconseguir-ho arriba a emprar tots els mitjans que estan al seu abast. No hi ha res que laturi. Es quelcom horrible. Per exemple: França, juliol, 1793.

Propaganda de la Lliga

La darrera propaganda de la Lliga (un calendari vell i una llista) és de circumstància. És, senzillament, especulativa. Dirigeix el tret i cerca el punt flac del sentiment per a copsar adeptes. La seva finalitat no té res de sincera: una oportunitat comercial i res més. La propaganda de la Lliga va adreçada, únicament i exclusivament, a les senyores, i d'aquestes, encara a aquelles que per llur fanatisme no poden pensar, moltes vegades, en la veritable finalitat dels seus actes.

En les pròximes eleccions, segons com es presentin les circumstàncies, podria ésser que la Lliga redactés un dels seus cartells d'una forma semblant a aquesta:

«Els senyors de l'Esquerra blasmen de la moda inspirada pel modista t.1, per això no heu de votar-los»

Hi ha coses que si les deia qualsevol partit menys la Lliga Catalana hi estariem d'acord. Tot és possible, en aquest món, però malgrat les males arts, encara la història, i precisament aquella que resta escrita amb lletres de sang dins el cor dels homes, parla clar i net i diu, en contraposició amb els cartells, coses molt més vives i que estan sadollades de realitat.

La major part de la propaganda parla de religió. Nosaltres, però, sols desitjaríem que la Lliga Catalana aconsellés i seguís els preceptes, tots els preceptes, del Mestre Jesús de Nazareth, més conegut per Jesucrist.

I, per acabar, em vénen a la memòria unes paraules del gran filòsof de Vic, Jaume Balme: «Abans de judicar sobre determinat assumpte, mira bé qui ho diu. Després, forma't sentència».

DESPRES DELS FETS ESTUPIDS

No oblidem els que treballen en la ombra

Trets. Assassinats. Bombes. Incendis. Atropellaments. Actes de crueltat inaudita. Sang innocent pels carrers... Moments d'angoixa i d'indignació ciutadana. Obrers que perden el pa i d'altres que perden la vida. «Això, per acabar-ho» diu el senyor Esteve, no hi ha més remei que una dictadura. A Barcelona no hi hagué tranquil·litat sinó durant el temps de Primo de Rivera.

—Doncs —p iria contestar-li— el que passa ara no és més que el resultat d'aquella tranquil·litat.

Tranquil·litat completament aparent, ja que el drama intern es pintava al rostre de cada ciutadà, de cada ciutadà amant de la llibertat. Amb la República ha vingut la llibertat. N'hi ha que no l'han sabuda interpretar i d'altres que l'han confosa amb el liberalisme.

SOMNIEM?

El Sr. Alba, successor de Besteiro!

Us recordeu, lectors, d'aquell ministre de la corona que es deia Santiago Alba? Us recordeu de la seva gestió ministerial, una i altra vegada, tan monàrquica, tan borbònica, tan, etcètera, etcètera?

Us recordeu com va fugir a París quan un general ambiciós li va barrar el pas, en lloc de plantar-li cara?

Recordeu com, a París, on amb els seus milions es donava vida de príncep, sempre va voler recórrer allunyat als exiliats republicans i es negà sempre a conspirar contra el règim?

Recordeu, lectors, l'anticatalanisme «libund» del senyor Alba, el seu fanatisme centralista, que el feia oposar-se sempre a tota aspiració de Catalunya?

Recordeu, també, el monarquisme «enragé» del senyor Alba, que el va fer ésser perseguidor implacable dels que pretenien enderrocar el règim corc...

Recordeu, així mateix, com ara, un cop acabats els fets, el senyor Alba ha tornat i en

no trobo pas malament... El que no trobo bé és que té...

De com una gran empresa posa en perill
la independència d'Andorra

Els pactes entre la C. N. T. i el Sr. Mateu

Andorra és un país encisador per dos motius, quin d'ells més interessant: la pau que s'hi gaudeix per raó d'una independència no comparable amb cap més país del món, ja que no hi ha impostos ni duanes, ni costís social, ni lluita de classes, ni entrebancs per a la llibertat ben entesa, i la bellesa de les muntanyes, on contrasta l'avidesa amb la vegetació exuberant, amb els Balires que canten a llurs peus, despenyant-se sovint formant pintoresques catarates, donant vida a magnífiques praderies i encisant arreu el turista que, contemplat tanta bellesa, es pregunta si hi ha món endins recoms més apacibles, i si és possible que un poble històric que sols té aquestes dues joies inestimables, la independència feudal i les aigües, per unes pessetes ridícules i miserables es vengui aquesta riquesa incomparable, aquesta força d'atracció, sense la qual la seva independència no serà més que un sarcasme i un ultratge a la seva misèria...

El Consell de les Valls, pensant fer un bon negoci, segurament, signà a favor de la Fhasa (Forces Hidroelèctriques d'Andorra, S. A.), la concessió d'aprofitament de totes les aigües de les Valls; això succeïa després de mil vacil·lacions, en data del 5 d'abril del 1929.

I la pobre Andorra, el dia en què la Fhasa trepitjà el seu sòl verge, amb tot el seguici enutjós de camions, màquines, ferrocarrils, dinamita i obrers recollits d'arreu, sense cap mena de selecció i milions de francs i de pessetes, aquell dia Andorra es jugava la independència, i la perdia; dic en realitat, perquè aparentment els consellers de les Valls, amb els seus síndics, continuen essent els àrbitres dels destins de les Valls andorranes; però jo em pregunto: I fins quan durarà aquesta ficció? La resposta cau pel seu pes i els fets ja comencen a anticipar-se a demostrar-la: Aquesta ficció d'independència durarà fins i tant que, en benefici de la Fhasa i en ruïna progressiva i definitiva del país, les aigües dels Balires deixin d'arriar amb la seva escuma verge i orgullosa els pobles hospitalaris des de Canillo a la Farga de Moles, per a passar furtivament, com acoïant-se per la força de la mare que els era pròpia, per artèries que, a través de les muntanyes, les portin tot just al salt de la frontera d'Espanya.

Aleshores Andorra, aquest tros escollit de la nostra Catalunya, haurà perdut l'encís per al turista amant de la natura jovial i pintoresca, i la independència per als seus fills, que naixeran estrangers a la patria seva. Perquè quan la Fhasa hagi colgat en túnels, estanyes, carreteres i centrals una porrada de milions de pessetes i de francs, els interessos d'Andorra quedaran fatalment supeditats als de la societat concessionària, i així que sorgeixin conflictes que posin en perill els forts capitals instal·lats en aquestes muntanyes, la Fhasa no anirà a cercar protecció del Consell general de les Valls, els interessos del qual seran antitètics amb els seus, sinó que la demanarà als Poders públics dels dos països, és a dir: Espanya i França. No acabem de veure recentment el poble an-

dorra en peu de guerra els dies 26, 27 i 28 del passat novembre, per a defensar l'autoritat del Consell general enfront de les exigències dels centenars d'obers de la Fhasa, disciplinats sota les ordres de la C.N.T., de Barcelona? No havem vist com, després d'haver procedit el poble andorrà a l'expulsió dels capdavanters i delegats del Sindicat, el dia 3, el senyor Martí, secretari d'En Mateu, gerent de la Companyia, es presentà a la frontera d'Andorra amb el president i el secretari de la C.N.T., amb tot i saber que les autoritats andorranes no estaven disposades a doblegar-se davant de les proposicions ni de les amenaces d'un sindicat estranger? La Fhasa, per conveniències personals d'En Mateu, que té grans empreses a Catalunya i a Espanya endins, com són el gran magatzem de ferros, la Hispano-Suïssa d'automòbils, etc., pactà amb la C.N.T. per a posar fi a una vaga promoguda pels seus obrers el mes de juliol, en exigència de reivindicacions justíssimes i gràcies al pacte amb la Fhasa, la C.N.T. envià a Andorra els seus delegats, que, en un moment donat, impediren per la coacció i la força que els «obers andorrans» treballés en una o diverses obres de «propietaris també andorrans»; en una paraula, que per la comoditat d'En Mateu i de la Companyia concessionària per a l'aprofitament d'aigües, la C.N.T. esdevenia ja l'àrbitre de la qüestió social, que ella mateixa plantejava a Andorra, i En Mateu demanava ajut a França, en defensa dels seus capricis, ja que els interessos de la Companyia no corrien cap perill, i contra els interessos de les Valls, que han demostrat llur suficiència per a defensar l'autoritat del Consell i alliberar-se, de moment, d'imposicions forasteres.

La política dels pobles la regulen les finances llurs, i no cal oblidar que el capital sempre és egoista i absorbent, i que els petits interessos particulars o de la collectivitat no poden ésser més que feudes dels grans trusts o monopolis, i un país petit, com és Andorra, que no té vida pròpia ni es basta ella mateixa, en fer una concessió vital per al país i de tanta envergadura per a la Societat concessionària, podem afirmar, sense recels, que renuncià a la seva sobirania i es sotmet a les exigències i fins als seus capricis.

LA BISBAL

Notes electorals

Per a la lluita electoral pròxima, el Partit Republicà Federal d'E. R. de C. va proclamar la candidatura integrada pels següents ciutadans: Francesc Roura Gumà, Ramon Darnaculleta Vinyes, Josep Figueras Ralló, Emili Fabrelles Carré, Joan Figueras Figueras, Josep Palet, Pere Ribas Bassa, Martí Pruneda, Sebastià Bofill, Joan Puig Esteve, Josep Calomó Ribas i Domènec Simon.

Aquests noms han causat excellent impressió a La Bisbal, i malgrat les maniobres de es dretes hom no dubta que obtindran la majoria dels sufragis.

Cal esperar-ho així, per la nostra tradició liberal.

GIL ROBLES, NO FAREU RES

Enemic de Catalunya,
de la caverna cabdill,
sou pel règim, oh Gil Robles,
un obstacle i un perill.

Una ben guarnida colla
de carcundes us segueix:
veient en vós el gran home
que ha de portar-los el feix.

Enemic de nostra terra
heu estat en tot moment.
L'Estatut mereix els odis
de vós i la vostra gent.

Si algun dia, per desgràcia,
arribéssiu a manar
els catalans tots deurem
preparar-nos per lluitar.

Els monàrquics prou esperen
de vós el cop decisiu,
ja que saben sou polític
ple d'ambicions i molt viu.

El clergat en vós confia
per tornar al lloc d'abans.
Per això l'ajut us donen
«hermanos» i capellans.

Que el poble sap prou de sobres
el que voleu i on aneu.
I sap que quan us convingui
a un dictador us vendreu.

Sou carlista? Sou monàrquic?
Sou carlista? Res no hi fa.
El poble sap, i això basta,
que no sou republicà.

Tot un Borbó en vós confia.
Espera de vós el clergat.
Sou del feixisme esperança,
i sou del ric, advocat.

El propietari prou sospira
perquè ocupeu el poder.
Prou ho desitja la Banca,
que vetlla del seu diner.

La noblesa arreconada
veu dels seus mals el remei,
en el fet que, algun dia,
sigueu vós qui feu la llei.

En Cambó ja és esclau vostre.
En Lerroux ho serà demà.
La República perilla
si cau en la vostra mà.

Però el poble viu alerta
i vós no li feu el pes.
Ja sap amb qui es juga els
«quartors».

Gil Robles, no fareu res!

Es un principi polí-
licíac, en constatar-
se un crim, esbrinar
qui beneficia...

El teatre Romea, el senyor Burgas, el senyor Peman i la "gente bien" de Barcelona

Pa.lem-ne un xic, del tanca-
ment del teatre Romea, el dar-
rer baluard des d'on resistia
els combats dels temps adversos
el dissortat teatre català...

Cal parlar-ne un xic i dir les
coses pel seu nom. No altres
no tenim probabilitats d'estre-
nar, pel fet de no haver escrit
mai res per al teatre. I això
fa que puguem parlar ben clar,
sense embuts ni entrebancs de
cap mena.

Aquests dies han estat fetes
enquestes sobre les causes de la
decadència del teatre català.
Tothom, més o menys autorit-
zat, hi ha dit la seva. Que si
la crisi mundial, que si els au-
tors, que si els còmics... Llocs
comuns. Tots aquests factors
poden haver contribuït, no ho
neguem, a la desfeta, però el
causant principal, no ho dub-
teu, és l'actual empresari del
teatre, que ha actuat d'enter-
rador definitiu.

Causes? L'haver-se lliurat lli-
gat de peus i mans a una pa-
rella de còmics superbirosos i
carregats de pretensions. El
seu encaterinament per un au-
tor que no és simpàtic al pú-
blic. La seva debilitat per les
«mantuades». El tenir el tea-
tre tancat a tot altre autor —
algun d'ells de sòlid prestigi—. I l'odi al repertori, al gloriós
repertori del nostre teatre, que,
ben administrat, podria omplir
més d'una temporada.

I ha passat el que havia de
passar. El públic s'ha retret,
cansat de «pitarrades» moder-
nes i de disbarats «per a fer-se
un tip de riure». A manca d'es-
trenes interessants —Lluelles,
Poal, Soldevila, Carrion, Min-
guez, Artís—, s'hauria aconten-
tat amb la reposició digna i acu-
rada, de la producció descone-

guda de la generació actual,
de Guimerà, Iglésies, Feliu i
Codina, Rusiñol... Què ens ha
donat, enguany, el senyor Bur-
gas? Sagarra, Mantua, i un pa-

rell de traduccions... Així, no
pot salvar-se un teatre.

Però cal parlar d'un altre
extrem més dolorós. El senyor
Burgas, molestat pel fet que
el públic de Barcelona li hagi
girat l'esquena, ha volgut ven-
jar-se. I les taules del Teatre
Romea, d'on el nostre teatre
ha estat foragitat, han estat-
jat una obra cavernícola del
més acèrrim enemic de Catalu-
nya i del règim, del senyor Pe-
man, inspirador de Primo de
Rivera i ànima que fou de la
Unió Patriòtica.

No cal dir que el dia de l'es-
trena de l'obra del senyor Pe-
man el teatre feia goig. No
més s'hi sentia parlar castellià.
Hi era tota l'aristocràcia. To-
ta la noblesa «fula». Tots els
monàrquics. Tota la púrria ca-
vernícola. El senyor Burgas es
fregava les mans de gust...

Coincidint amb aquesta feta,
a l'Ajuntament de Barcelona
fou presentada una proposició
d'ajut a l'empresa del Romea.
Aquest sentimentalisme ens ma-
tarà. No valdria més, davant
del fracàs del senyor Burgas,
dels seus còmics assessors i dels
seus autors preferits, que s'a-
nés, d'una manera definitiva,
a emprendre la creació del no-
stre teatre? Heus ací un tema
sobre el qual caldrà insistir.

Quan un home està de pega, fins amb l'Hospici ensopega

L'altre dia, a la Lliga, el se-
nyor Cambó —«Don Francisco»,
com li diuen en aquella casa—
va reptar molt seriosament en
Vallès i Pujals.

—No n'encerteu una! —li va
dir, tot estripant nerviosament
cinc ocells de paper acabats de
fer poc abans—. Esguerreu tot
el que toqueu. Teniu més ma-
la pata que en Gütell!

—Veurà, un servidor...
—De què ens ha servit encar-
regar en Ventosa que solament
us deixi intervenir en nicieses?
Tot el Parlament se'n riu de
nosaltres, després de les vostres
pífies. Us creia més viu!

—Que no ho sóc, de viu, jo?

—Bé, sí... Vull dir parlamen-
tariament. Si no teníeu més
traça, qui us feia ficar amb
l'Hospici? Per què ens donessin
una revolució? Per a servir de
pilota a en Dencàs?

—... que jo...
—Sou massa ganàpia per a

deixar-vos picar els dits d'a-
questa manera...

—En Vidal i Guardiola també
ha fet el ridícul i ningú no li
diu res...

—Es una altra cosa. I, a més,
amb els peus a la galleda els
ficarà a Madrid...

—Jo voldria...

—Res. He manat que us del-
xin intervenir solament en els
casos de destitucions d'agutzils.
I prou. Per a fer riure ja en
tenim prou amb en Rovira!

«Don Francisco» girà cua
se n'anà. El senyor Vallès, ver-
mell com un pebrot, sortí a la
sala gran. I, empimpat, clavà un
mastegot a un «botones» que
no li va fer prou reverència.

Preus de subscripció

utat	1'80 ptes. trim.
Per s'ula ...	2'10 »
Estranger ...	3'75 »

—El que no entenc és perquè per a fer una societat nova
s'hagi de fer descarrillar un tren!

Cartes de fora

SANT ADRIA DEL BESOS

Encara els missioners

ENCARA, ELS MISSIONERS
Hom recordarà que poques setmanes enrera donàvem a conèixer que els missioners que s'havien plantat a la barriada Font i Vinyals pensaven abandonar-la —ai, pobreta! Tan jove com és no obra què fer, tota soleta!— Després hagueren de fer saber que feïem bé sospitar que no ens deixarien així com així —s'han de rescabalar dels diners que s'han gastat en autopropaganda.

Avui, complint com a bons informadors, venim a donar la nova que els «hermanos misioneros» han volgut «quedar bé» amb tothom. Han adquirit una casa a la barriada Artigues de Badalona, i uns quants ací i els altres allà, segueixen llur tasca —que els lectors benaventurats no donin un doble sentit al mot —en bé de la raça humana...

Voldriem comentar d'altres coses, però creiem que no s'ha de parlar més d'aquests «hermanos» que han pres Sant Adrià com un poble que s'ha de convertir, ja que seria donar-los una importància que ells aprofitarien per a fer-se pagar mantes, espadenyes, «bons» tot el que han repartit... sempre condicionat.

J. GRAU

LLISSA DE VALL

La lliçó del dia 19

Perdoni el company Ferrer: la lliçó d'aquell dia no és pas tot allò que ell diu. Tot allò que ell diu, ja ho sabíem abans i, el dia 19, vàrem aprendre quelcom més. Vàrem aprendre d'una manera contundent, que fou com una punyalada a la nostra dignitat d'homes lliures, allò de què són capaces les dretes quan, en uns moments com aquests, es juguen el tot pel tot. I vàrem aprendre també això: que no n'hi ha prou amb anar a les urnes amb una candidatura als dius, si volem salvar no sols la veritat de l'acció, sinó la nostra dignitat i la dels simpatitzants amb les idees nostres. Perquè les eleccions del dia 19 foren no ja les eleccions de la corrupció, com ja les ha batejades, sinó que foren un atacament a la dignitat individual i col·lectiva dels ciutadans; un assalt, portat amb tota fúria de les vuit a les nou del matí, contra la llibertat sagrada del sufragi. I això amb una premeditació de mesos i amb un pla madurat i preparat en els més petits detalls.

Això vaig poder constatar-ho en aquest poble on m'estic, i després hem pogut tot comprovar que el mateix va succeir per tot Catalunya i, amb més sanya i amb més seguretat d'èxit, per tot Espanya. Si la República és l'imperi de la Llei, aquell dia la República va sofrir l'atac més fort que podíem imaginar. I si unes eleccions lliures no haurien d'ésser vàlides, jo entenc que aquelles eleccions haurien d'ésser anul·lades en bloc. Haurien d'haver-ho estat ja.

En aquest poble, la situació política era igual o millor que un any enrera. Eren els mateixos militants, si bé més bregats i, per tant, més decidits que aleshores. Eren els mateixos els cacics i també el llur desprestigi era el mateix, i era la mateixa la llur lliertat. La massa, que podríem anomenar neutra, aquesta pobla gent temorena i indecisa, cori un any enrera, era simpatitzant, per esperit i per conveniència, amb l'Esquerra, en la seva majoria. Doncs be, en aquest poble, si aleshores l'Esquerra va doblar de vots

a la Lliga —i ací no jugaren altres candidatures, tots dos cops—, també els havíem de doblar ara. I ara hem guanyat només de setze vots i, sense una petita previsió nostra, hauríem ben perdut. Què va passar? No res més del que he dit abans: els cacics, a primer hora, comboiats en sis automòbils —sis automòbils per un poble de cinc-cents habitants!— es llançaren a una coacció desenfrenada i brutal, que tenien preparada amb certa prudència i que no els hauria valgut sense la violència de després. I homes i dones que eren simpatitzants per l'Esquerra i que l'haurien votada o, alguns, s'haurien abstenint, anaven votant la Lliga, sota l'amenaça d'ésser llançats de llur terra i sota l'amenaça d'altres mals. Allò era un saqueig de consciències a estil dels trabucaires. I mentrestant, segurament per tal de retindre-nos vora el col·legi, sis individus roasters, d'un aire especial, muntaven allí la guàrdia davant els homes de l'Esquerra, que hi érem amb les butxaques buides, puix d'altra cosa encara mai hom no s'havia preocupat! És evident que, davant aquella ofensiva violent i ràpida, no hi havia pas manera de pensar que la gent porosa i indecisa resistís. I no va bastir, i quan nosaltres reaccionàrem i aquells roasters es retiraren, com per encant, la major part del mal ja estava fet.

I bé, multipliquem el cas d'aquest poble pels milers corresponents als pobles de tot Espanya. L'explicació de la gran victòria —quin sarcasme, anomenar victòria a això!— de les dretes per tot Espanya, resta explicada del tot. Jo vaig dir-ho als meus companys, a les nou del matí, amb paraula gràfica: «Eins han fumut, ens han atracat, i com que aquests quatre imbècils de cacics són incapaces de preparar quelcom semblant, senyal és que aquest atacament s'està realitzant, segunt un pla general, per tot Espanya. Ja ho sentirem a dir.» I no em vaig equivocar.

La lliçó, em sembla, és d'aquelles que no poden ni han d'ésser oblidades. Sobre allò que s'hagi de fer, qui deu proveir, segurament proveirà. Però, part això, em sembla que tots, tots, hem de procurar que ja només pugui repetir-se un cas semblant, i si l'enemic ataca, poguem tots contraatacar instantàniament amb tota la contundència necessària.

I encara una altra cosa. L'aprovació de la «Llei de Contractes Conreus», llegida ja al Parlament de Catalunya, ha d'ésser portada a terme, passi el que passi entretant, el més aviat i el més ràpidament possible, no ja solament ara per imperatiu de justícia i per raons econòmiques —per tal d'elevant el nivell de vida de la pagesia catalana— sinó per la raó política i social d'alliberar tant les tantes famílies camperoles de la submissió al propietari, de la por al cacic. Sense aquesta alliberació prèvia, la llibertat de la tercera part dels catalans és una mentida, i la llibertat del sufragi, que la Llei diu emparar, però que només empara nominalment, en unes futures eleccions restaria tan compromesa, si més no, com ho ha estat en les passades.

ALBERT SANS

GARRIGAS

A. tes civils

Dies passats tingué lloc a Garrigàs la inscripció al Registre Civil, del nen Emili Esteve i Miquel, fill de Miquel Serra i Carme Busquets, ac-

tuant de testimonis Rosend Isern i Josep Giró Bret.

Malgrat ceelbrar-se en un dia laborable, l'assistència a l'acte fou tan nombrosa que això sol diu prou clar l'ambient que d'un temps ençà es respira a Garrigàs.

Acompanyaven al nou nat, els padrins i familiars. Seguien els testimonis acompanyats del senyor Francesc Guillaumet junt amb la seva esposa. Seguia una comissió del Centre «Joventut Republicana Socialista» enarborant la bandera de la dita institució. Ciutadans d'ambdós sexes del poble i districte, acompanyats d'una comissió dels nostres incondicionals del veí poble de Palau de Santa Eulàlia; i finalment, un eixam de nens i nenes tancava la comitiva.

Ens interessa remarcar que aquest acte que ressenyem, fou precedit pel no menys interessant del que suposa un matrimoni civil celebrat en data no llunyana pel volgut i infatigable lluitador, concitadà nostre i inestronable com la que avui és la seva esposa Maria Fàbrega, que solament una voluntat intencional com la que els esmentats comanyos posseïen, pot vencer l'obstacle que contínuament segueixen oposant la faria clerical, ajudada per la famèlica reacció.

Això és una demostració que en el poble de Garrigàs, ni ara ni mai, la reacció no hi té res a fer.

Desitgem als esmentats ciutadans un sens fi de prosperitats. — G.

CASTELLTERSOL

Amic Jhamha Svihst Prhohu

Aquest vespre he anat a comprar bacallà per a sopar i l'han embolicat amb un full del «Dic» on he vist per, primera vegada, la teva literatura pocasolta. (No et faig l'honor que et pensis que per llegir-te m'he gastat vint cèntims.)

M'he convençut que ets un pagès o el fas. La E. R. de Castelltersol encara no s'ha mort. Les 597 injeccions que li endegaren, no eren com dius de «candidaritis, dretitis» i si de «candidaritis, dretitis» i la majoria de «caleritis abundaritis». Jo també tinc el convenciment que aquestes menes d'injeccions eren mortals de necessitat, però per sort vareu badar i per acabar més depressa les hi donareu totes d'un cop. La E. R. va tenir un enfit com una casa i va estar a punt de «dinyar-la», sort que amb un vomitiu i una purga a temps va treure per dalt i per baix totes aquelles brutícies i porqueries, que van anar a parar allà on mereixien estar i d'on no havien d'haver sortit i a hores d'ara A.M.D.G (*) va una mica millor. Entre tots la villem i àdhuc la «simpática» Ll. C. va oferir-se i fins ens va recomanar que li féssim donar una mirada per un curandero que ho fa d'allò més bé, però nosaltres no ens vàrem fiar.

Avui ja ha demanat el «Correu», «La Veu» i «El Matí» d'aquests dies passats, i està estudiant una bona «combina» (encara que sigui immoral, tant se val) com la vostra que no falli per a guanyar eleccions. De totes maneres, i en principi, i a l'objecte de guanyar eleccions en l'esdevenidor, ja té pensat el següent:

Primer. — Posar a la porta del col·legi electoral, sessió contínua de «varietès», integrada per les senyorettes que l'amo d'aquell local d'esbarjo aristocràtic d'aquesta vila té a la seva sucursal de Barcelona, les quals faran propaganda electoral i es deixaran convidar a sopar.

Segon. — Dins el primer pati, hi posarà un «xinguito», on tothom podrà menjar xurros, preses de xocolata i beure el

que vulgui des de l'horxata a la barreja.

3.er. — Als vostres apoderats dins al col·legi, s'els procurarà una butaca de molles i se'ls deixarà tenir la urna al davant, per tal que no pateixin i puguin veure ben bé les candidatures, se'ls donarà pa i botifarres per esmorçar i se'ls deixarà seure amb els de la mesa a l'hora de dinar, per tal que no se l'hagin de portar i que no hagin de menjar a peu dret durant la guàrdia de 8 hores.

4.rt. — Els seus apoderats obsequiaran a cada elector amb una llauna de sardines escabetxades de quillo. Si voten per la dreta, un altre apoderat els la «pisparà» a la sortida, però si voten ella, els en donaran un altre i a més un pito pel nen i una estampa per la nena.

5.è. — Els qui per votar una candidatura prohibida els despatxin de la fàbrica, els donarem un empleu, ja que a Barcelona encara hi tenim molt de bo; si són valents, els farem guàrdies d'assalt, si no ho són, els farem burots.

6.è. — Els qui votin més d'una vegada, se'ls donarà un ticket. Si han votat a la dreta valdrà per un viatge a Montserrat, mitjançant el pagament dels bitllets de l'automòbil, del tren i de l'aeri. Si han votat per ella, valdrà per un cafè diari durant un any al «Casal».

Mentrestant anem fent el traquet per tal d'agafar forces, i d'esperit de vi, perquè de xampany no en podem comprar, però encara no hem anat mai a la «vel», ni hem entrat a certa casa de la plaça de la República de nit i pels balcons, ni ens han rebut mai a trets, ni hem fet escàndol públic, ni anem a l'estiu cantar pels carrers a les dues de la matinalada, ni ens han remullat amb el contingut d'un «trasto» que, a la nit, es posa sota del llit, ni ens han hagut de portar a la fonda a pes de braços després d'una «juerga», ni hem anat a fer un ull de vellut al «pianero» d'un cinema en ple espectacle, etc., etc.

Fas bé de no haver invitat ningú a l'enterrament, perquè si arriben a venir i es troben «sense enterrament», hauries hagut de pagar-los les despeses de viatge.

Ara un consell: no tornis a escriure més articles citant noms propis i tractant certes persones de poca-vergona; ja pots veure que jo, que en tinc més que tu, no ho faig.

A mi també.

TIVERTA

* Ets tant lluç que si sabessis llatí et pensaries que això vol dir «Ad Majorem Dei Gloriam». Doncs no senyor; això vol dir «Amb Molt De Gust».

SANT ANDREU DE LLAVANERES

Les eleccions municipals

Pròximament han de celebrar-se les eleccions municipals i enfront de la gegantina lluita que aquest moment ens reportarà, cal que tots els ciutadans es donin perfecte compte de la transcendental importància que per a la República i la vida ciutadana revesteix aquesta lluita definitiva en la història social.

Si amb tota la imparcialitat féssim un examen de la història de tots els Ajuntaments que han passat pel nostre Consistori fins a l'estat present, veuríem palesament les grans equivocacions sofertes i el vergonyós abandonament en què estàvem per part dels homes que es creien, i encara es creuen, estar capacitats per a regir els nostres drets de ciutadans.

Per a la pròxima lluita són dues les candidatures, molt adverses l'una de l'altra, que van a ésser presentades a la con-

sideració del poble. L'una, patrocinada per l'esperit caciquil; l'altra, per homes que aspiren a una justícia democràtica. Cal doncs, sospesos entremig de l'una i de l'altra, que tots ens adonem de les baixes manobres que ja es realitzen en vistes a la victòria problemàtica, manobres semblants a les del 12 d'abril del 1931, en les quals sortiren des bèsties més repugnants de totes les bèsties: l'home-gos, cercant vots de casa en casa, per tal de poder facilitar el triomf dels cacics burocràtics del nostre Ajuntament.

Facilitar el triomf a la comparsa Serra i Companyia, equivaldria que els nostres fills, els homes del demà, seguissin com ja fa molts mesos, perdent el temps a la nostra llar o pels carrers de la vila, sense poder rebre la instrucció necessària per manca de mestres adients.

Pot haver-hi algun ciutadà o ciutadana que, sentint l'amor de pare o mare, pugui abonar i tolerar el vergonyant cas que això representa per a la vida dels infants? El criteri del que escriu aquestes ratlles, i d'altres molts ciutadans que creiem sentir-nos responsables dels nostres deures és que no; no, en cap aspecte.

Com a homes que volem llibertat i com a agricultors que som, no podem permetre que novament surtin victoriosos d'aquesta lluita pròxima els eternals enemics de les nostres reivindicacions.

Poble de Sant Andreu de Llavaneres, ciutadans tots: tenim a la nostra mà la prosperitat, la justícia i el ressorgiment liberal del nostre poble.

J. MIR

CORRESPONDENCIA

A. S. — No acaba d'interessar.

Manuel. — Al cove, per «man-

Un gillista. — Va per vostè, el pollastre.

Judi Brau. — Ho publicarem. Roc. — Vostè pot fer coses de més enpenta. És desanimat i còps al «bulto».

Manu. — No serà tant com diu. Però procurarem esbrinar-ho.

Sopes. — Ja veï que no farem res.

Anibal. — Una altra vegada? Es veu que n'ha còpies! No, no i no!

Un vilanoví. — Per nosaltres no hi ha cap inconvenient.

Mek. — Es incorrecte. Però apunta disposicions.

Bctarut. — Anirà un dia d'aquests.

Enric M. i A. — Es molt impatiència, vostè! Procurare complaure'l.

Ll.ares. — Ens hi havem fet un panxó de riure. Nosaltres, les provocacions ens fan aquest efecte.

Mill V. V. — Entra en cartera.

S. M. P. — No recordem haver rebut el treball de què parlem.

Miliu. — A vostè l'han enganxat. Això hauria d'enviar-ho al «DIC».

F. Ros. — No pot publicar-se, per inoportú.

J. Grau. — Té gràcia, però necessita una petita correcció d'estil.

Manolet. — Farem pel que ens trobem. Hi i no vull articles transcendents!

Aneo. — Vaja, home, vaja, que és masc gran!

Un fede al. — Té raó. Ho publicarem un xic adokat.

Der rúbics. — Ha arribat tard. I cregui que ho sentim de debò.

An'on L. i R. — Al cove!

Al red Costa. — Vós teniu un criteri. Nosaltres en tenim un altre. I a més, una gra. simpàtia per l'ordre.

Pep. — Anirà, el més aviat possible.

El propagandista comunista Nin va ésser crimit per tal de comparèixer davant d'un tribunal a Algecires. I els mateixos que es truën el capell davant dels processats de dretes, disposaren que hi fos portat en condició ordinària! La justícia republicana, val a dir-ho, té coses molt divertides.

Jo ho deuen haver llegit. El tendre Garcia Sanchis ha estat processat per injúries a l'autoritat militar.

Que no tingui por l'afemellat «charlistan». En Royo Villanova vetllarà per ell...

I, si a mà ve, el farà sots-secretari.

En Manuel Brunet, palesant ja sense embuts el seu dretisme, diu, formalment, que d'única que ha fallat és l'esquerisme. Bé, si, és allò... «El liberalisme es pecador».

Mossèn Joan Casanelles, des de les columnes de El Matí, arremet contra el nu artístic, al qual qualifica de «bestialitat satànica». I, de passada, les emprèn contra l'Esquerra, per haver publicat un cartell on hi ha un home nu.

Ja li ho direm a mossèn Carbonell. Aquell home, és Sant Sebastià. Està satisfet?

ORDES RELIGIUSES DE LA DIOCESI DE BARCELONA A QUI LES DRETES DEUEN LA SEVA REACCIÓ

Comunitats de varons: 35 famílies, amb 4 cases.

Comunitats Religioses de Vots de perpetuïtat solemne (1): 17 ordes, amb 30 cases.

Instituts de Religioses: 77 instituts, amb 320 cases.

Total: Uns 14 o 15 mil individus que atemptaren contra la República i que hi tornaran el dia de les pròximes eleccions a regidors.

Si fessin acatament a les doctrines del Déu que diuen venerar, es posarien al estat dels humils i la República no hauria de témer res de la seva actuació.

La Veu, Manuel Brunet ha publicat un article titulat «Tots contra la F.A.I.» que és un plany i una jessiss!

Volent fer ironia —que no hi surt— es diu que els drets xicots de la F.A.I. carreguen amb totes les culpes. I no pot estar-se d'atacar els elements obrers que blasmen la F.A.I. Un moment de sinceritat el tenen fins els jesuïtes.

El bisbe de Girona ha manat que es fessin pregàries per tal que en les eleccions municipals guanyin les dretes.

Si el bon Déu no els fa cas, no hi ha res a dir. Però si se'ls escolta, la concepció és evident.

I gran mal se'n faran, de guanyar amb la protecció divina!

A Santa Bàrbara s'ha celebrat el triomf dels candidats Bau, Casabó, Mullerat, Palau, Vilella amb una «solemne missa». Es el que surt més baratet.

L'Autonomista, de Girona, parla de la superioritat dels partits republicans i diu:

«Com a agrupacions Espanyols amb opinió pròpia i amb programa definit, els partits republicans són infinitament superiors en nombre a les fraccions o partidets que han aglutinat amb el denominador comú de dretes.»

Amb això ja estem d'acord. El que passa és que les dretes tenen més diners, més astúcia i menys escrúpols. Condicions aquestes que dissortadament encara són indispensables en les lluites electorals.

Manuel Brunet parla dels fets terroristes de Barcelona i pregunta:

«Encara no creuen que el dimoni circula pel carrer i actua? Ja ho creiem que actua. I que sempre va disfressat amb sotana i té la mania d'aparèixer amb una barbata que fa la competència a la del senyor Cambó...»

La «gente bien», aquella que surt a les anotas de societat, la dels tes dansants i del Polo, està d'enhonorabona.

La Lliga, demòcrata com sempre, ha inclòs el senyor Oriola de Cortada en la seva candidatura. Els cronistes de salons pensen dedicar-li alguna cosa.

Tornen a l'Ajuntament els regidors de la Lliga —ei, si el poble els vota!— senyors Sagarra, Amat, Llopert i Bausili...

I preguntem nosaltres: per què no hi tornen en Güell, en Brassó, en Nonell i en Casals? Ells sabran el per què.

REPICS

Se'ns diu que en una casa de la plaça del Castell, de Reus un d'aquests últims dies es féu el canvi dels «vals» pels objectes promesos als electors i electores, mancats de mitjans i de consciència, per tal que votessin el dia 19 la candidatura de la caverna.

Els hi feu nombrosos incitaments puix que sembla que ni en això guardaren prou formalitat els senyors de la crosta. Al qui li havien promès, per exemple, una flassada, li lliuraren un trinomocador. Perquè aprenguin!

El senyor Vallès i Pujals va editar un llibre. Va editar-lo a Casa de Caritat. No es vengué. La Casa de Caritat pagà el deficit...

El senyor Vallès i Pujals es queixa del mal estat econòmic de la Casa de Caritat.

La Confederació Gremial és una entitat molt divertida. Ara ha acordat deixar en llibertat els seus socis perquè votin qui vulguin.

Pobra gent! Quin pes s'han tret del damunt!

AQUEST NUMERO HA ESTAT REVISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Contes del Sr. Rector

Conten que a l'hospital de Reus hi havia un capellà que no podia sofrir que cap malalt se n'anés a l'altre món sense el que en diuen auxilis espirituals.

Certa vegada es va trobar amb un que estava tan atrapat que amb prou feina hi havia manera d'entendre's-hi.

El malalt era ja més de l'altre món que d'aquest. Però, tot i així, el capellà li deia:

—Prepareu-vos per al viatge. Mireu que aneu a emprendre un camí molt perillós. Penseu que la caminada és llarga.

Abans d'un viatge així, convé pensar-s'hi. Reflexioneu. Prepareu-vos. Es tracta del viatge més gran que es pot fer. D'un viatge, enteneu? D'un viatge, ho sentiu? I mentre li deia aquestes paraules, amb el salpàs li va espurnejar la cara.

—M'heu entès? Ja sabeu que es tracta d'un camí molt llarg. Ja ho haveu entès? El viatge que aneu a fer...

El malalt, enterbolit per les angories de la mort, en sentir els esquitros va respondre:

—Si plou, no em moel.

...

Es confessava en Peret Ginetera, un «corridó» de marca. en arribar al moment d'haver de detallar les seves culpes en el que feia referència al sisè manament, l'home, amb molta discòrdia, va començar a sortir del pas dient:

—Ja se'n pot fer càrrec. Hom és ric, és jove i no és lleig...

Però el mossèn no en va tenir prou amb aquesta fórmula sintètica.

—Cal que detallis més, fill meu. Cal que donis més explicacions...

Aleshores, en Peret Ginetera respongué, sorprès:

—Veurà, jo he vingut a confessar-me, sap? I no a donar-me importància!

L'altre dia, al Parlament, el senyor Vallès i Pujals ens explicà que, tenint dubtes de consciència sobre si podia acceptar quan era president de la Diputació, diners del joc per a fins benèfics, va consultar-ho a mossèn, i allí li varen dir que els podia prendre sense cap escrúpols... Ja podia suprimir-ho. A Roma, menys sigui rebre diners, no es mira pas la procedència!

El senyor Duran i Ventosa serà regidor.

I deixarà el Parlament de Catalunya.

Creiem que ja bé. L'Ajuntament li anirà força millor.

I, sobretot, no haurà de partir-se la «quejatura» amb en Ventosa!

Per fi, en Roda Ventura va en candidatura.

No serà qüestió de dedicar-li un banquet?

Si tant convé, ell mateix tindrà cura d'organitzar-lo.

El noi Vendrell, de la Lliga està que no cap a la pell.

Ja és candidat! Ja i comencen a pagar els articles que feia de franc!

Ara, que males llengües t'uen que no el posaran entre els deu primers...

I aleshores...

Una pregunta:

El jaumista Soler i Janer, que figurà en la candidatura de la Lliga, per la circumscripció en les darreres eleccions, i que també figura en la de les vinentes, hi va com a carlí, com a lligaire o com a catòlic?

Perquè, a Barcelona, li faria molt poca gràcia veure novament un carlí en els bancs del Consistori!

S'ho veia negre, en Blanc... Però ara en Blanc ho veu tot color de rosa.

I un ric tirant a verd.

Sabeu, per casualitat, un candidat representa, en la candidatura de la Lliga, el partit de centre que presidix el senyor Pociello Forriolles?

Nosaltres, no.

A la festa religiosa de la Puríssima, a la Catedral, malgrat tots els acords, hi va assistir l'Ajuntament en corporació. En Güell feia d'alcalde i en Colla (Don Felipe de) l'acompanyava...

I nosaltres, que ens diem que s'havien acabat aquestes moixigangues!

Un centre radical s'ha posat a la Lliga.

No ens estranya. A la Lliga hi cap tot'om. Menys...

Josep Carner que té motius sobrants per a conèixer-los— qualifica els homes de la Lliga de «pelotones vencedores».

El símbol militarista: els que no tenen mida.

La Lliga Catalana es veu, a Madrid, presonera dels agraris. Però tant se'ls en dona.

Mentre en Rahola pugui arribar a ministre!

Ha estat a Barcelona, per tal d'explicar a Le Journal, de París, les incidències de la «volució» el conegut periodista Geo London.

Heus ací com, per obra i gràcia dels fais's, la nostra ciutat ha pogut equiparar-se a Xang-Hai!

Encara no s'ha esbrinat d'on han sortit les set mil pessetes que es donaren per a la llibertat provisional del pistolero Garcia Oliver.

Ni s'esbrinarà mai... ni val esbrinar-ho.

Degut a l'estúpida vaga, durant un grapat de dies, els nens que assisteixen a les escoles municipals de Sarrià no pogueren acudir a classe.

Aquests moviments revolucionaris «instrueixen» molt el poble...

En les pròximes eleccions és del tot inútil estorrar cap nom i posar-n'hi un altre de candidatura diferent.

Cada papereta és un vot. Cada papereta representa un partit.

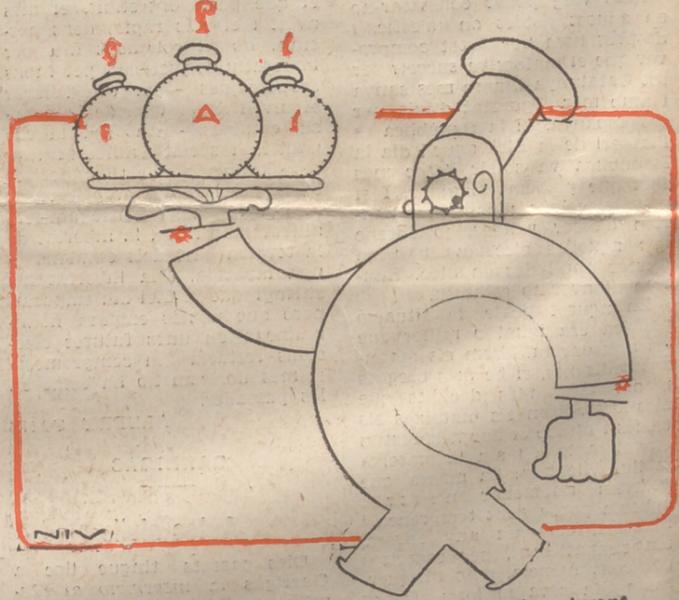
Si el vostre patró, encarregat o veí, us diu que esborrant els noms de la candidatura de les dretes i posant-hi els de la d'esquerres «és igual» no el oregueu. Us enganya. Fent-ho així donaríeu el vot als reaccionaris.

Això expliqueu-ho als vostres amics, divulgueu-ho perquè no pugui sorprendre's la bona fe de cap elector.

«Una candidatura de dretes amb els noms dels candidats d'esquerra, seria un vot per a les dretes»

—Caram, senyor Pepet: així que arriba es posa a jugar!
—Sí. És allò. «Veni, vidi i vici».

El plat que hem hagut de rosagar els barcelonins durant uns quants dies